

lykkes gennem den Beregning, der er opstillet, at paavise, at der virkelig vil blive en lille Fordel paa dansk Side, isølge det foreliggende Forslag; men jeg maa fremhæve, at den Fordel ubelukkende falder paa Dampskibene. Tager man de forskjellige Sætter, vil der efter en Sandsynlighedsberegning kunne paavises, som det er gjort i Lovforslaget, at de danske Dampskibe blive noget heldigere stillede end de svenske og norske, paa Grund af de forskjellige Maalesystemer, der ligge til Grund for Afgiftens Beregning; men de spille ingen Rolle med Hensyn til Seilskibene, saa at disse altsaa ikke ville faae den samme Fordel, og det er jo navnlig Seilskibene, der have store Vanskeligheder at kæmpe med, idet Dampskibsfarten mere og mere tager Brødet ud af Munden paa dem. Jeg kunde derfor ønske, at Lovforslaget ved en nyere Granskning kunde blive forandret derhen, at Seilskibene fik ligesaa stor Fordel af Loven som Dampskibene. Spørgsmaalet er det: Er det tilstrækkeligt at lade sig nøie med en Nedsættelse af 20 pCt., som her er foreslaaet? Jeg skal indrømme, at overfor denne Side af Sagen stiller jeg mig temmelig tvivlende. Jeg tror, at man maa gaa til tydeligere Strid, gaa til en større Nedsættelse, maaske endog til en Nedsættelse af 50 pCt. i Stedet for 20 pCt. Det vilde ganske vist forarsage Statskassen en større Udgift. Man er gaaet ud fra en Beregning af 30—40,000 Kroner, dalende efterhaanden, til Erstatning for de Konsuler, der ere ansatte uden Forbehold med Hensyn til deres nuværende Indtægter. Naar man nu tog en Nedsættelse af 50 pCt. i Stedet for 20 pCt. vilde Erstatningen til Konsulerne — det kan Enhver let regne ud — blive 75—100,000 Kroner om Aaret. Jeg negter ikke, at det er et temmeligt stort Beløb, men jeg tror, at det maa betragtes som noget Forsvindende henset til den naturlige Overvægt, vore Skibe paa det Omraade vilde faae overfor de svenske og norske. Det er uimodsigeligt, at det staar i den svenske og norske Lovgivnings Magt i et af de første Aar at slaa over til et nyt Maalesystem — dette kræver stort Arbejde, men det kan gøres — og saa staa vi atter tilbage med Hensyn til den Tarif, her foreslaas i Sammenligning med de Andres. — Nu kunde der spørges: Ere vi,

naar vi gaa til saa store Nedsættelser, i Stand til at faae Konsuler, som vi ere tjente med? Jeg tror, at vi ikke behøve at frygte i den Retning. Enhver maa vist erkjende, at naar vore Handelskonsuler ansættes, er det ikke Hensynet til de Gebyrer, der ere tillagte Stillingen, som faar en Mand til at søge Posten, naar undtages ganske enkelte Steder, hvor Konsulerne virkelig have en større Indtægt af Skibsfarten. Disse Steder forandre sig isørigt. Der var f. Ex. i den store Kornhandels Tid Havne, som vare overordentlig søgte af danske Skibe, hvad der gav en fortrinlig Indtægt for Konsulerne, medens disse Havne nu ere gaaede ned, og andre have oparbejdet sig til en lignende Plads. Undtager jeg altsaa saadanne enkelte Havne, i hvilke Konsulatafgiften er saa betydelig, at Konsulatet bliver en indbringende Post, kan man vist i Almindelighed opstille den Sætning, at Konsulaterne ikke søges af Hensyn til, at de ere lønede Stillinger, men som Middel til at indtage en fremstødt Plads i det Samfund, i hvilket de Paagjældende leve. Det er en bekendt Sag, at i mangfoldige større Byer er det en Vres-sag for en velstaaende Handlende at indtage en smuk repræsentativ Stilling og Konsultitlen hæver ham blandt de Første i Samfundet, berettiger ham til at træde frem ved forskjellige Leiligheder, oven i Kjøbet i en smuk Uniform; thi den danske Konsuluniform er virkelig meget smuk. Det er ikke blot Forsængelighed, der driver ham dertil, men det er Vrefjærhed, Lysten til at kunne gjøre sig gjældende paa forskjellige Omraader, ogsaa i Selstabslivet. Jeg tvivler altsaa ikke om, at en større Nedsættelse end den foreslaaede ikke vil forhindre, at vi faae fuld saa brugbare Kræfter som hidtil, men den vil blot føre til, at det ikke saa hyppig som tidligere vil blive Danske, der ansættes, idet de Danske i fremmede Lande ere faatallige, og der derfor forholdsvis ikke er Mange af dem, som hæve sig op til at faae saadan Betydning i Handelsstanden, at de ville kunne konkurrere med store Handlende paa Stedet, der ganske anderledes vilde være i Stand til at repræsentere. Jeg mener derfor, at der ikke vil være Grund til Frygt i den Henseende. — Et Hensyn, som skulde forhindre at gaa ned til en Afstjæring i Afgiften af 50 pCt., er efter min Opfattelse